

Retro-partisanisches Neusatz- märchen (Teddybär Remix)

„Dolazim odmah. Godo”

(Ismeretlen eredetű graffiti egy vukovári romon a város bombázása és lövetése idejéből)

„Miért gondoljuk, hogy a semmi egy valami? A semmi akármilyen lehet. Csak a létező világ építkezik véges számú elemekből; a nemlétezés lehetőségei végtelenek. Tudatunk előtt zárva van ez a végtelenség, de nem hermetikusan, mert »álmok jönnek« belőle és benne. Ezek szerint van ott valami. Ha a semmi létezik, akkor ez valaminek a létformája, valamilyenforma létezés. És mi van, ha a semmiben semmi sincs? Ha még a semmi sem létezik: az a hiány hiánya, vagyis önmagával túltelítettség. Ahol nincs semmi sem, ott minden lehet. Ott van minden, ami nincs.”

(Géher István: Shakespeare-olvasókönyv)

Csilla-O. a Forradalom sugárút egyik lerobbant villája előtt várt. A sáros aszfalton Oli-W-Ära-Z-14 hentergett, szemeiből az aktív ion-elemek repedezetten meredtek a semmibe. Ervin-242 izzadt homlokát beletörölte a fasiszta graffitikkal telefirkált falba. Tudta, az izzadságyöngyök nem tűnnek el, csak vékony, sós mocsokfilmmé transzformálódnak az arcán, de azért jólesett lehajítani az aknavetőjét a habzó szájú Oli-W-Ära-Z-14 mellé, majd lehajolva hozzá kigombolta a nő katonaingét, és elkezdte szopni az egyik mellét. Fáradt volt, az előbb lőtt föbe két ismeretlen járókelőt a Dušan cár utcai buszmegállóban. A trafikosnő csak gépiesen vihogott, mint akit felhúztak.

Csilla-O. beletúrt retrofrizurájába.

– Te semmit nem értesz.

Ekkor kivágódott egy zsalugáteres ablak a ház első emeletén.

– Szemét drogosok, kihívom a rendőrséget!

Csilla-O. óriási, azúr pillangószárnyain felrepült az ablakhoz, és szájfenezett ajkai közül kivillantotta acélfogait.

– Maga ugye nyugdíjas?

A bibircsókos néni irgalmatlanul bűdös leheletet árasztva rikácsolta.

– Ti... ti... mi felépítettük nektek ezt az...

Csilla-O. közbevágott.

– Mit?

A néni egy pillanatra elbambult, majd lesütötte a szemét.

– ...országot.

Csilla-O. arcvonásai megkeményedtek.

– Szégyellje magát. Persze most már semmit sem ért.

A bibircsókos újabb büzfelhőt eregetve, leszegett fejjel válaszolt.

– Nem. Már valóban, valóban, valóban nem.

Csilla-O.-nak átcikázott az agyán, hogy megkérdezze, az unokája – függetlenül attól, kicsoda-micsoda – önként ment-e valamelyik frontra, besorozták, vagy emigrált, de az öregasszony annyira magába roskadtan állt előtte az ablakban, hogy Csilla-O. maga sem értette miért, belecsókolt a lehajtott fej ősz kontyába. Már érezte, sűtnek a szárnyai. Valahol gépfegyverropogás hallatszott, unatkoznak, gondolta Csilla-O., és zuhanórepülésbe kezdett.

Oli-W-Ära-Z-14 időközben felszívódott, mintha néhány perccel azelőtt ott sem lett volna, csak a hányadéknymok és a fluoreszcens krétával az aszfalton világító körvonalai jelezték: valaki az előbb még itt hevert.

„Mázlista” – morfondírozott Csilla-O., és ökölbe szorult a keze. Ervin-242-vel a városháza felé tartva (Bach vonósnégyes-koncert s a többi) felrugdosták a szemeteskonténereket, és Csilla-O. egy kilyukadt, félig üres fáradtolajos műanyag kannát halászott elő a kacatokból.

Miközben magához szorította, úgy érezte, hirtelen átlényegül. Megszokott kék szemei topázokká váltak, teste művesen megmunkált lélegző márványszobor. Átölelte a másfél literes kiszerezésű kannát, Ervin-242-höz lépett, és magasan kettejük feje fölé tartva csorgatni kezdte a folyadékot.

– Mi van, Csilla-O.?

Csilla-O. szinte önkívületben sepegte.

– Nem látod? Könnyek...

Mocskosan, izzadtan ültek be a városháza dísztermébe a többi Lükántróp közé.

Ervin-242 az aknavetőt az ölében tartva merengett. A géppuskát már elhajtotta, hisz majdnem teljesen ingyen jutott hozzá. Alig álcázva a csempészett sajt és az ugyancsak csempészett toalettpapír közt árulják, szinte bárhol és bármikor szerezhethet újat, olcsóbb, mint egy fél tornacipő, annak is a hamisítottjából. Az aknavető, amely az ölébe simult, azonban olyanak tűnt, mint egy szép, egzotikus óriásvirág, amely legszívesebben spermát lövellne minden irányba. Ervin gondolatban a pódiumra lövellt

ezzel a fallosz-virággal, vér, belek, ondó és a csodálatos ragadozó trópusi növények illata a lépre csaltható, mindig éhes darazsak zümmögésével vegyülve, beteges üvegházi fülledtségbe fojtódva...

A józanul, kimérten, precízen, mégis harmonikusan áradó zenezuhagtag visszalökte a jelenbe. Megsimogatta az aknavetőt, és mosolyogva a puhára borotvált, éhes darazsak lepte áldozati trónra gondolt.

„Bach... Sokkal szebb fúvósokra áttranszponálva. Sokkal, sokkal szebb.”

*

W.-Bluetooth, Ervin-242, Miron-Nexus-6 az Újvidéki Színház klubjában. Bajszosan, tetováltan, fekete bőrcuccokban röhögnek, markukban, nadrágjukban füstölgő Magnumok à la Tom from Finland. Csilla-O. a pultnak dőlve a melleit paskolja, Oli-W-Ära-Z-14 a nagyteremben lángszórával alapozza a hangulatot. Előzőleg autólakk-spray-vel felfirkálták a bejáratra: IL TEATRO OCCUPATO.

A színházzal szembeni autóparkolóban boszorkányokat törnek kerékbe. Üdvivalgás, taps, hangos ováció.

Miron-Nexus-6 kirohan a Njegos utcába, és minden járókelőbe belelő. Szemhéja gyöngyházfényűen csillan.

Csilla-O. a Katolikus porta szökőkútja előtt. Összeláncolva szuszog, szemei törött ablaknyílások. Egy ismeretlen hozzá lép, azt kérdi: Segíthetek? Csilla-O. kibújik a láncokból, és egy ottragadt terméskővel ütni kezdi.

– Ne-nézz-így-rám-utállak!

W.-Bluetooth és Ervin-242 meztelen, szőrös mellkassal a Művelődési Központ előtt ácsorogva szemlélik a fejleményeket. A központ üvegablakain át belátni a Kis Képzőművészeti Szalon tárlatára. C-Printeken megbilincselte halottakat csizmával rugdosó katonák, felemelt kezek, esdeklő tekintetek full colorban.

Miron-Nexus-6 a szemközti pizzériában Bourbon Rosét szüröcsöl Oli-W-Ära-Z-14 szájából, fekete ajakrúzsza elmaszatólódik, mellbimbói ma különösen érzékenyek.

W.-Bluetooth okádva kerozint lövell a díszes betonkockákra, majd Ervin-242-höz fordul.

– A Palicsi Szörny ma ismét felébredt. Érzem lassú, feltartóztathatatlán közeledtét.

Két fekete telihold úszik át lassan az égbolton. Ervin-242 lehunyja a szemét. Hallja a marhavagonokba zártak szerelvényeinek zakatolását. Valaki Verdi-áriát énekel, mellette egy pantomimművész teátrális mozdula-

tokkal döfköd egy halat. A távolban tapsvihar. Aztán már csak Csilla-O. tompa ütései hallatszanak, W.-Bluetooth lihegésével vegyülve.

Csilla-O. körültekintően jár el. Addig üti az ismeretlent, míg meg nem fájdul a keze.

*

Verőfényes falusi udvar, makulátlanra meszelt takaros, nádfedeles ott-honnal a háttérben. Az őzikeszemű, fejkendős, rakott szoknyás Juli néni, amint magot szór a kendermagos tyúkoknak.

A kamera körbepásztázza a szénaboglyát, a kukoricagórét, a pulykákat, kacsákat, a féltő gonddal ápolt virágoskertet.

Közelkép: Juli néni ráncos, de dolgos keze, majd derűs öregséget sugárzó arca.

Tisztaszoba-enteriőr. Juli néni egy sámlin ül, amit csak sejteni lehet, a népviselet-zuhatag ugyanis eltakarja. Körülötte néhány csillogó szemű szőke és aranybarna gyerek figyelő áhítattal.

A gyerekek arra kéri, meséljen. Juli néni, fekete cicájával az ölében, némi szabódás után kötélnek áll, majd merengve, akcamétosan, tájszólásban belekezd. A gyerekek valósággal csüggnek ajkain.

– Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy aranyhajú királylány. Annyira szép volt, hogy a napra lehetett nézni, de rá nem. Nem is akadt kérője. Az aranyhajú királylány őszülni kezdett, ráncok barázdálták valaha szeplőtlen arcát, a hasa, a mellei megereszkedtek, a szíve pedig a keserűségtől egyre sötétebbé és gonoszabbá vált. Mint nekem, például most...

Juli néni tekintete hirtelen rideggé és metszővé válik, rakott szoknyája alól előkapja a mordályát, és lövöldözni kezd a gyerekekre. Már mindannyian vértócsában hevernek, amit a kamerák több szemszögből is hosszan pásztáznak, de egyikük kéken lángolni kezd, felemelkedik, és azt sziszegi a néni felé:

– Holló vájja ki a szemed, boszorka!

És valóban, hirtelen előtűnik egy lángoló kék fantomholló, és kikaparja a mesemondó szeméit.

Közelkép: A néni jajgat, átkokat szór.

Vágás: A kék lánggal borított fiú odalép az almáriumhoz, majd széttör egy pálinkásüveget a néni-boszorkány fején, és végigszánt vele az öregasszony arcán, ezt követően pedig fölemeli a rakott szoknyáját, és egy fekete, recés dildót nyom fel a kivájt szemű, baljósan morgó folk-nagyi ánuszába. A mesemondó hirtelen fekete varjává válik, csapkod, fenyegetően károg, vijjog. A népviseletbe öltözött fiúcska belelő a mordállyal, mire a varjú zuhanni kezd.

Közelkép: A fiúcska összeszorított fogai közt késsel.

Elmegy a kép, a képernyő rózsaszínűvé válik, számítógépes gyermekdalocska szól, majd: Jelenet a stúdióból.

Csilla-O. félmeztelenül, festett zúzódásokkal, egy háromméteres rózsaszínű plüssmackó, egy népviseletbe öltözött copfos kislány és két bajszos, kokárdás, szuronyt markoló mutáns között a mikrofont maga elé tartva elővillantja fogpasztamosolyát.

– Kedves gyerekek, ha kíváncsiak vagytok, hogy Juli néni, a sorozatgyilkos-boszorkánymesefa ezúttal tényleg elpusztult-e, vagy továbbra is folytatja sötét üzelmeit, és ha szeretitek a vért – újabb mosoly – mint jómagam, ne feledjétek: találkozzunk ugyanezen a csatornán, a mi csatornánkon, egy hét múlva, ugyanebben az időben!

*

Piros háttér, ógörög büsztökkel, műpálmákkal, mű-pókhálókkal, kísértetiesen lebegő függönyökkel, füstölgő fáklyákkal. Először Csilla-O. lebeg a magasban kifeszítve. Pin-up testét egzotikus ábrák ékesítik. Szájában, hüvelyében, végbélnyílásában szintúgy a magasból lógó huzalokkal ellátott többfunkciós vibrátorok, szemei körül műkönnyekkel kreált szétfolyó smink, jobb mellbimbóját egy szintén lecsüngő kábeles fémtüske-gömb ingerli. Mellette Ervin-242 épp a forradásokkal teli alkarjainak történetét meséli. Azt mondja, általában nem is tudja, miért szokása, de néha rá szokott jönni, van, hogy össze kell varratni és infúziót is kap utána, van, hogy csak egyszerűen betekeri egy csomag WC-papírral. Nem tud rá magyarázatot adni. Talán a zene, egy színházi előadás, film, egy elkapott pillantás váltja ki nála ezt a marhaságot, néha csak az, ha nem süt be a nap, elmegy a gáz, vagy túl monotonul duruzsol a hűtőszekrénye. Kár szót vesztegetni erre. Jön-megy, kész.

Aztán W.-Bluetooth beszél a facebookos barátairól, pl. egy São Pauló-i extrém sportokat űző titkárnőről, aki mindig arról számol be, hogy meg kell látogatnia, muszáj látnia azt a várost. Dugig van különös klubokkal, pl. egy karaokebárt említ, ahol hétvégén csak Military- és Szadomazocuccokban engedik be az embert, majd áttér egy finn alakra, aki állandóan azt írogatta, minden vágya, hogy Tampere utcáin ölje az embereket, mire végül W.-Bluetooth egyszer megírta neki, nincs probléma, jöjjön ide, elintézi, hogy egyenesen valamelyik frontra küldjék, ott még szemeket is sze-degethet, amennyit csak jólesik. A finn szivar másnap egy rövid mailben válaszolt, mivel W.-Bluetooth utált chatelni, hogy igen, igen, de ott ő meg is halhat, és nem jelentkezett többé. Később egy angol transzszexuálist hoz szóba, aki W.-Bluetoothtól logót vagy monogramot kért az új szok-

nyájára, amit meg is kapott. El is küldte a fotót, amelyen W.-Bluetooth logója és monogramja is látszik, és azt is megírta, ismeri a finnt, az apjának Kínában egy rakás gyára van, unatkozik, neki pedig azt tanácsolja, legyen pesszimista. Ezután Oli-W-Ära-Z-14 Buddhaként ül egy tévével szemben, mint egy Nam June Paik-alkotás, de a teste műanyagból van, az arca fémcsápokkal kimozdul a helyéből, mire a tévéből egy szájrúzszt markoló robotkar nyúlik ki, és kifesti az ajkait, Oli-W-Ära-Z-14 pedig vakon bámul a fekete résekből, melyek talán a szemei lennének, aztán eldől, és szilánkokra törik, piros folyadékban heverve. Néha meg-megrándulnak vak szemrései, mintha még élne. Utána Miron-Nexus-6 magyarázza, hogyan lehet taoista módszerrel valóban meghosszabbítani a férfiaságot, majd arról beszél, hogy nagyon kevés vágya van már, szeretne például króm-fogakat, az érrendszerét ugyanis már rég optikai kábelekre cserélte fel, és legszívesebben egy óriási, világító, rózsaszínű plasztikszívre cserélné le a valódit, hisz az, mint minden élő, vagy akár tartósított, de szerves valami, romlandó áru. Ekkor ismét feltűnik W.-Bluetooth – immár kommandós felszerelésben – és egy nagy machetével lefejezi Miron-Nexus-6-ot, miközben hangosan dübörög az Autopsia Palladium című antislágere, és mint egy számítógépes játékon, megjelenik a score felirat, alatta számokkal, aztán elsötétül az ekrán.

– Na mit szólsz? – vetette oda W. Bluetooth farkasmosollyal Miron-Nexus-6-nak. – Egy rakás pénzembe került ez a sok digitális szarokodás.

Mironnak eszébe jutott, hogy barátját még soha nem látta nevetni, de még kedvesen mosolyogni sem, és azt is jól tudta, W.-Bluetooth fecskendővel kezeli a legkülönfélébb közveszélyes paranoiáit, de hát van rá pénze, csak pszichiáterhez nem akar egy istenért sem fordulni, azt mondja, mind a belügynek dolgoznak. Miron-Nexus-6 ezzel ugyan tökéletesen tisztában volt már régóta, de hát mindig mindenhol akad legalább egy rakás besúgó, lehallgatókészülék, videokamera, ma meg már nemcsak a leggazdagabb országok kém-műholdjai, és még csak nem is a legtávolabbi és legszegényebb országok titkosszolgálatai, hanem még egy közepes, amatőr hacker is a világ bármely pontjáról bárkinek a személyiségprofilját leellenőrizheti, beleértve az összes számítógépes linket, amelyet az illető valaha is meglátogatott, a levelezését, a mail-listáját, az SMS-eit, a telefonbeszélgetéseit, a telefonja nevét, de még egy-egy beszélgetést is, ha valakinek a zsebében ott lapul stand-by-on egy mobiltelefon, nem beszélve a megfigyelt mindenkori tartózkodási helyéről, mozgásáról, vagy a bankkártyájáról, ahonnan minden személyi adat leolvasása amatőr munka, még az is, hogy tavaly ilyenkor hol és milyen csokoládét vagy WC-papírt vásárolt. Vagyis már bárki bárkit bármikor ellenőrizhet, ha van hozzá gusztusa. Miron-Nexus-6 már

rég felismerte, hogy az egyetlen lehetséges védekezési mechanizmus, ha tudomásul veszi, és egyszerűen szarik rá. W.-Bluetoothra nézett:

– Őszinte legyenek, vagy tapintatos?

– Tökéletesen.

– Kevered a dokumentarista formát a fiktívvel és a digitálisan manipulálással. Különben is ezeknek az ötleteknek legalább a felét a YouTube-ról koppintottad. És a kameramozgás is pocsek.

W.-Bluetoothnak összeszűkül a szeme.

– Akkor üss meg. Nagyon.

– Mások ezért fizetni szoktak.

– Torzíts el. Baráti alapon kérem. Pszichoterápia.

Miron-Nexus-6 behúzott neki egyet, mire W.-Bluetooth ezernyi bíborcsótánnyá transzformálódott, és szétfutott a feketére meszelt Gothic-szobában.

Miron-Nexus-6 bólintott, mielőtt becsukta volna maga mögött az ajtót. Azért még visszaszólt.

– Ez sokkal jobb, mint a digitális videód. Fejlődj ebben az irányban.

Az utcára kilépve fázósan felhajtotta a kabátgallérját, és megállt egy pillanatra.

„Vagy azt akarta, hogy inkább kígyóuborkával erőszakoljam meg? Vagy gyűjtsam meg öngyújtóval a haját? Nála sose lehet tudni. De hát nem lehetek gondolatolvasó.” Megszaporázta lépteit, mivel sötétedés után kijárási tilalmat rendeltek el. Nem mintha bárki is betartotta volna, de akkor is, nem akart egy rakás zombival találkozni egy néptelen utcában.

*

„Totalitárius-electro-vámpírpárti” lesz estére Ervin-242 utcájától néhány saroknyira, ahová Ervin is hivatalos. Nemrégiben ezekben az utcákban még rozzant, századfordulós házakban ücsörgő öreg, sok nyelven beszélő, bridzselő nénikék poshadtak a régmúltban lovagló, teniszező, vívó és gerelyhajító, anagrammákban szerelmes verseket író, azóta már rég halott férjeikkel, egykori szerelmeiket siratva, gyerekeik – hacsak nem voltak retardáltak, ami bizony megesett – általában karácsonykor és húsvétkor küldtek nekik egy-egy üdvözlőlapot „nyugatról”, és a szikkadt, rúzsosított szájuk hablatyolásából – két korty kávé és a lapjálás közti rövid szünetekben – szinte tapinthatóak voltak a demencia tünetei.

Mára ezekből a házakból – melyek, ha restaurálták volna őket, akár még műemlékként is megállták volna a helyüket – már semmi sem maradt. „Üzletemberek” luxusnegyedévé vált az egész környék. Egyikük fia, aki „szerette a »háoszt« és a művészeket”, rendszeresen extravagáns partikat

rendezett, amelyeken sok más kétes figurával együtt ezúttal „Ervin-242 és barátai is szívesen látottak”. A házigazda fia a testőröket is elküldte, nem mintha szükség lett volna rájuk. A riasztóberendezésektől a kamerákig és a vérebekig minden a helyén maradt, és különben sem mert volna senki kéretlenül még csöngetni sem, az egész körzetben nagyjából senki senkivel nem beszélt, de mindenki mindenkitől tartott, mindenki tudta, egymásról jobb nem kérdezősködni, semmit sem észrevenni, senkinek sem köszönni. Ervin utcájában is robbantottak már autót, mégsem szólt senki. Mellesleg Ervin észre sem vette. Megszokta, hogy időnként robbanásoktól, pisztoly-lövésektől, géppuskaszorozatoktól, irgalmatlan fékcsikorgásoktól hangos a környék. Tavaly két embert is megöltek a szomszéd utcában – az egyiknek még a nyelvét is kivágták – az övében pedig, noha mindössze húsz villát számlált – hárman is felakasztották magukat (?), igaz, nyugdíjasok voltak, és már mindenki elfeledte őket, de hát egymásnak sem tudták már a vezetéknevét, az első (új) szomszéd arcát sem volt már divat megjegyezni, de sokkal könnyebb volt így, egyszerűbb, és főleg biztonságosabb. Ha véletlenül valaki mégis a rendőrséget tárcsázta, nagyon ritkán jöttek ki, nyilván tudták, jobb, ha kussolnak, akárcsak mindenki más, couleur locale, benne van a pakliban.

Az „üzletember” fia szétkürtölte, lesz minden, óriási lesz, vegyenek fel valami extrát, viselkedjenek úgy, ahogy csak jólesik, csak ne álldogáljanak benán, minél ütődöttebbre veszik a figurát, annál jobb.

Ervin-242 már mindenféle partin megfordult, úgyhogy egyáltalán nem esett nehezére elképzelni az estélyt. Egyedül azon lepődött meg, hogy már nem készülődik örömmel. Egyszerűen dögunalmas és fárasztó volt számára már ez az egész. Úgy érezte, mintha fölösleges súlyokat emelgetne, de aztán a tükörbe nézett, és hangosan magára kiáltott: Munka, rendelésre!

Hogy a barátai, vagy a többi meghívott mit érezhetett, nem tudta, és nem is nagyon érdekelte. Haját előző nap bíborvörösre festette, halántékán kiborotvtátozott egy keresztet, piercinget rakatott a nyelvébe, a fülébe, alsó ajkába és a mellbimbóiba, simára gyantáztatta az egész testét, és egy idővel a pórusokból kimosódó piros villámot tetováltatott végig az egész mellkasán. Örömmel nyugtázta, hogy a huzamosabb ideje üzött fitness és a szaunázás megtette a magáét, hiszen biztosra vette, basznia kell majd egy csomó ember előtt, egy bekamerázott házban. Az ilyesmi ellen semmi kifogása nem volt, noha már kedve sem. Csinált már mindenfélét, és mindig az a jóleső érzés töltötte el, amikor levetkőzött, hogy tulajdonképpen nyakig be van gombolkozva, sokkal inkább, mint amikor valóban fel van öltözve. Közönséges, anonim pornó, amit művel, csak kamerák nélkül, aminek az égvilágon semmi köze hozzá, és semmi jelentősége sincs, fél

órán belül már az egészet el is szokta felejteni, baromság, csak ne kelljen csókolózni, és ne mondja neki senki, hogy szereti, mert akkor nem fog menni, ennyire már ismerte önmagát.

Zöld és fekete szemhéjkrémmel összecsíkozta az arcát, a mellkasára a tetoválás köré pedig csillámporos zselét kent. A pH-semleges tusfürdő illatos filmbe burkolta a testét, noha olvasta róla, hogy egészségtelen, kiszárad tőle a bőr és felrepedezik, hisz lehetetlen teljesen lemosni, azért is marad meg még egy darabig az illata. A szoláriumtól viszont következetesen eltekintett, ami miatt mindenki hülyének nézte, de ez egyáltalán nem zavarta, inkább legyen rondán fehér, mint egy-két év múlva betegesen ráncos, bőrrákkal kombinálva. Katonabakancsot, katonaaalsót vett fel egy rózsaszínű zakóval. Nem akart csalódást okozni annak a szerencsétlen fél-analfabéta fiúnak, aki azt hiszi, ez maga a nagybetűs művészet. Ervin-242-nek már rég nem voltak illúziói saját magával kapcsolatban, de hát mért ne hagyja meg neki ezt az örömet?

Ismét a tükörbe nézett.

„Na, azt hiszem, így jó lesz.”

Aztán még egy szegecselt nyakörvet is a nyakába akasztott, és megpróbált úgy tenni, mintha mosolyogna. Nem mintha az ilyen estélyeken ez kötelező lett volna, sokan tüntetően gyűlölködő, nyafogó, morgó, vagy hullamerev arccal szoktak ilyen bulikon részt venni, akár van bennük valamilyen anyag, akár nincs.

Hívott egy taxit. Már nem akart kétutcányit sem gyalogolni ilyen szerelésben. Tökéletesen tisztában volt azzal, nemcsak hogy nem őszinte az, amit művel, de nem is valami biztonságos. A sofőrnek láthatóan nem tetszett, de mikor bemondta azt a bizonyos, egészen közeli címet, azonnal mézesmázossá vált. A szemében azonban látta, fél.

A parti valóban extra volt.

Már senki sem tudta, hol vannak a frontvonalak, ki melyik oldalon áll, ki semleges, bármikor kitörhet egy szociális robbanás, puccs, intervenció, offenzíva vagy deffenzíva, a körzet telis-tele volt illegális börtönökkel, valatókamrákkal, titkos és félig titkos táborokkal, a legkülönbélebb önkéntes és kényszerkupoldákkal, már senki sem tudta, ki a jövődő felszabadító és ki a jövődő megszálló, ki kinek gyűjt információkat, a tegnapi hősköböl véres kezű gyilkosok lettek és fordítva, majd egy csavarintással ismét megfordítva, a széles spektrumú gerillák, félkatonai és katonai alakulatok le-fel parádézta az utcákon, már rég nem lehetett őket megkülönböztetni még a közlekedési rendőröktől vagy a vasutasoktól, gyakran még a középiskolásoktól sem. Mindenki előtt világos volt, hogy még nagyobb, sokkal nagyobb baj is lehet. Legtöbbjük nem tudta eldönteni, gyilkos-e

vagy szabadságharcos, támad vagy védekezik, hős, monstrum, áldozat, kollaboráns, lapító, vagy mindez együtt.

A legkülönfélébb drogok és a valóban első osztályú töménytelen alkohol, valamint a füstölt lazac, a friss eper tejszínhabbal, a rokfortos-avokádós, vagy gorgonzolás-orchideás szendvicsek stb. és az egész villaenteriór valóban káprázatosnak tűnt, Ervin-242 mégis csalódottan ténfergett.

A barátai nem jöttek el, pedig mindenki kapott egy-egy mailt, és a töménytelen Dior-, Calvin Klein-, Versace-, Gautier- stb. cuccok, még ha szándékosan tépettek, izzadságszagúak, vagy szex-shopokból, turkálók-ból összevásárolt holmikkal és a legképtelenebb sminkekkel, frizurákkal, tetoválásokkal voltak kombinálva, valamint a legdélgetettebb privát kis perverziók is okénak számítottak, a kitörően fantasztikus hangulat mögött mégis ugyanaz lapult, ami a taxisofőr szemében: félelem. És valami irgalmatlan bizonytalanság.

Két külföldi DJ keverte a zenét, és mindenki Porchén, Lamborghinin, Toyota-terepjárón, japán vagy német csodamotoron érkezett, itt-ott parkoló taxikat is látni lehetett (hiába, szegény ember vízzel főz), mert noha gombamód nőttek ki ultramodern, neonfényben úszó városnegyedek a semmiből, éjszaka gyalog közlekedni már rég csak a legnaivabbak és persze a rasszista, fasiszta, klerofasiszta, piti bűnöző vagy egyszerűen adrenallinnal telt fiatalok közlekedtek, persze csoportokba verődve.

Itt, ebben a maffiózó házban azonban biztonság honolt, noha persze sosem lehet tudni...

Ervin-242 csöndben kortyolgatta a 100%-os vérnarancslét, amikor egy hatvan év körüli, kakastaréjos punkpapa lépett hozzá. Azt mondta, próbálja ki az orosz rulettet. Ő már egy ideje műveli, nincs jobb, egyszerűen mennyei, katartikus érzés, mikor a pisztoly hideg csövét a lüktető halántékához emeli. Higgye el neki, aki kipróbálja, újra és újra megpróbálja, talán van ilyen függőség is, biztos van, de mindig, már napokkal előre szinte bizseregve várja a rituálét, nem is tudna már anélkül élni, hogy ne érezze, amint a végtelen határán egyensúlyoz, a fém érintése és a lőpor szaga csodálatos...

Ervin-242 egy tál tiramisuval kivonult a földszinti folyosó egy zugába. Egy jobb napokat is megélt, Paco Rabanne-estélyiben pompázó kétne-mű odabotorkált hozzá, megkérdezte, igaz-e, amit beszélnek róla, hogy lábfetisista, és szereti, ha hamutálcának használják a testét. Ervin-242, mivel már rég nem drogozott, és – ha a konyakos meggyet és rumos minyont leszámítjuk – alkoholt sem fogyasztott már jó másfél évtizede, rég tudta, nincs értelme bárkinek bármit is cáfolni, vadabbakat is hallott már magáról, olyanoktól is, akikkel sosem találkozott életében, így bájvi-

gyorral azt válaszolta, természetesen igaz, de még jobban szereti mások arcán eloltani a cigarettáját, különösen az olyan szépeken, mint például az őt megszólítóé. Az illető azt mondta, benne van, csak ne az arcán, ott ne, és sejtelmesen hozzáfűzte, más huncutságokról is lehet szó. Ervin-242 viszont kitarzott amellett, hogy kizárólag az arc plusz csikk kombinációban érdekelt, de még nagyobb örömet okozna neki, ha ezen túlmenően a székletével is bekenheti. A ruhaköltemény tulajdonosa erre mérgesen elhúzott mellette, csak egy illatfoszlányt hagyva maga után.

„Hm... Kenzo-illat. Stílusa, az van.”

Az úszómedence körül az egyik csoportosulásban egy Hosszúharisnyás Pippinek álcázott, szociális szemüveget viselő lány épp Heideggert elemzett, párhuzamba vonva Ernst Jünger és Knut Hamsun szenzibilitásával, miközben a mellette álló fintorogva minduntalan közbevágott: „Passé” meg „Ez nem Zeitgeist” és olyasmiket, hogy: „És a dekonstrukció, de már friss, neokonceptualista prizmán át szemlélve?”

Egy kigyúrt, vigyorgó, leokádott fiú egészen Ervin-242 arcába mászva valami tökismeretlen, de európai nyelven nyomta a sódert. Ervin-242 hiába próbálkozott a pidgin Englishsel, vagy megpróbálta feleleveníteni az emlékezetéből német tudásának morzsáit, nem sok sikerrel. Szerencsére egy távol-keletinek látszó nő elrángigálta az ismeretlentől, azt kérdezgetve, szereti-e az észak-európai művészfilmeket. Ervin-242 azt mondta, nagyon szereti, miközben a távolból a lehányt külföldi fiú már angolul ordibálta utánuk: „I know, the Firstborn ist dead, I know!” Ervin-242 épp boncolgatni kezdte, hogy egy csomó új északi filmet látott, különösen az izlandiak ragadták meg a hangvételükkel, de sajnos pillanatnyilag csak a finn Kaurismäki neve ugrik be neki, egyszerűen nem jut most hirtelenjében eszébe más karizmatikus filmrendező, csak egy halom alkotás, Lars von Trier, Bergman és a többiek már rég klasszikusok, a kortárs zeneszerzők közül is csak az észti Arvo Pärt rémlik fel, noha már ő is rég klasszikus. Erre a távol-keleti nő szó nélkül faképnél hagyta. Ervin-242 kényelmesen elterpeszkedett egy Ikea-bőrfotelben, és Davidoff Light cigarettájával szisztematikusan lyukakat égetett a támla bőrhuzatába.

Egy beőszített tini imbolygott oda hozzá.

– Te biztos falusi vagy, hogy ennyire unatkozol.

Ervin-242 kapásból válaszolt.

– Igen. Épp most lötyyintettem moslékot a gyesznyóknak, megdugtam az istállóban az összes lovat és tehenet, megfürödtem a vályúban, körbecsárdásoltam az udvart, feltrancsíroztam a szomszéd nénit, és most te következel.

A lány visítani kezdett a nevetéstől.

– Hazudsz. A te kezekben a bűdös életben még egy törlőrongy sem volt.

– Miért? A tiédben volt?

A tini egy oktávval magasabban kezdett visítani.

– Állat! Annyi cselédünk van, hogy minduntalan összetévesztem őket. Tudod, ki az én papám? Ha akarom, az egész rokonságod betonba kerül, veled együtt.

Ervin-242 agyában kigyulladt a „jó lesz vigyázni” piros lámpája, de hála a nyugtatóknak, lazítóknak, antidepresszánsoknak, melyeket jócskán magába tömött, cool maradt.

– Az lehet, de biztosíthatlak, hogy cserében megőrül az egész családod. Régóta tanulmányozom a brazil, kubai, haiti, louisianai, New Orleans-i szinkretista vallásokat. Olyan rontást küldhetek rátok, ha akarok, hogy veled együtt apuci és az összes testőr, de még a dédid is önként fogja magát betonba temettetni, csakhogy nyugtuk legyen, de nem lesz. Még a túlvilágon is üldözni foglak benneteket. Kollektív.

A lány tovább vihogott.

– Fekete mágus, mi?

– Nem. Kinek rontás, kinek remény.

A tinédzser egy újabb „bélyeget” helyezett a nyelvére. Mire elolvadt, ismét felvidult.

– Végre egy szimpatikus alak e között a sok lötytyedt bunkó között. Honnan jöttél?

Ervin-242 agyában kialudt a piros lámpa. Már tudta, a lány holnapra nemhogy rá, semmire sem fog emlékezni.

– A Krypton bolygóról. Tudod, ott van a Champs-Élysées. Meg az Ermitázs.

A tini arca eltorzult.

– Mi van? Mit akarsz?

– Te mit akarsz?

A lány Bloody Mary-vel gyorsan lenyelt egy kék pirulát, és elbambult. Már valóban nem tudta, mit akart, ha egyáltalán bármit is akart. Élő, vegyileg felturbózott, beőszített szilikon Barbieként bámult valahová, talán befelé.

„Csak talál-e ott még valamit?” – morfondírozott Ervin-242. Felkászálódott a fotelból, és megállt az egyik svédasztalnál.

A zene, a kristály poharak koccanásának zaja, a csevegés-zűrzavar váratlanul elnémult, mintha elvágták volna.

Gerillák törtek be a villába. Egyikük hosszú monológba fogott a társadalom vérszopóiról és azok poltronjairól. Látszott, született hordószónok, majd szavainak nyomatékot adva, elvágta az egyik DJ torkát.

Sikoltozás, fedezékkeresés. A gerillák válogatás nélkül lövöldöznek mindenkire.

Lőporfüstös csönd.

Egyszer csak az egyik svédasztal alól kinyúlt egy kéz, és matatni kezdett az ételek közt, majd megmarkolva egy szelet gépsonkát, eltűnt az abrosz mögött.

Az egyik álarcos lerántotta az egész terítéket.

Ervin-242, szájában a sonkával, kifejezéstelenül bámult a géppuska csőbe.

*

Már századik napja egyfolytában esett az eső. Ervin-242 mécesst gyűjtött Kafka és Mishima fotói előtt, hisz halottak napja van állandó jelleggel. Aztán csak ült, ült a szobájában, majd egy SMS-t küldött Miron-Nexus-6-nak: „Mi újság?”

Miron feltárcsázta.

– Csilla-O. eltűnt. Oli-W-Ära-Z-14 bezárkózott a lakásába. Azt mondja, már csak a számmisztikában hisz, kopjon le mindenki, senkinek sincs többé otthon.

– És W.-Bluetooth?

– W.-Bluetooth halott. A digitális kameráján hátrahagyott egy üzenetet, hogy mindenkit gyűlöl, egy egzotikus országban már klónoztatta magát, és reméli, a jövődő „Ő” nála sokkal de sokkal gonoszabb és kurvább lesz, olyan rémálom-illető, amelyet még csak el sem tudunk képzelni.

– Kicsit zavaros. Szuicid?

Miron-Nexus-6 beleröhögött a telefonba.

– Ismered a pannon brandet, nem?

– Te nem találod különösnek, hogy már századik napja esik?

– Csőtáncos vagyok, nem szimbólumszakértő. Azért még nem hülyültem el teljesen. Holnapra eláll.

– Gondolod?

– Holnapig eláll. Csűsz.

*

Az eső nem állt el sem másnap, sem harmadnap, sem azután. Az internetes portálokon és az összes médiában teli szájjal szólították fel a lakosságot: lehetőleg ne mozduljon ki sehová, a megmagyarázhatatlanul hosszú ideje hulló csapadék radioaktív, mindenhez csak palackozott ásványvizet használnanak, még fürdéshez is, interneten vagy telefonon keresztül vá-

sároljanak. Mindent, amit megrendelnek, speciális védőruhába öltözött önkéntesek szállítanak házhoz, lehetőleg használjanak Bensedint vagy más nyugtatókat, vény nélkül is kaphatóak. Nézzenek szappanoperákat, humoros műsorokat, míg a helyzet nem normalizálódik.

Ervin-242 mint minden vajdasági, a legtarkább etnikumú felmenőkkel rendelkezett. Nem volt ebben semmi rendkívüli, magától értetődött, de mire megőrült a világ – ami, mint utólag kiderült, talán soha nem volt teljesen normális – az emberek többsége titkolni kezdte az ilyesmit, gyakran még önmaga előtt is. Legtöbbje teljesen átírta a múltját. A kollektív történelmet is egyre gyorsulóbb ütemben újra és újra átírták, és már rég nem akadtak biztos tájékozási pontok.

Ervin-242 ezzel szemben következetesen, szinte már görcsös daccal ápolta sokgyökerűségét, noha a nyelv, amelyet otthon beszéltek, már beleégettett a pórusaiba. Beszélni beszélhetett, olvasni olvashatott ugyan bármit több nyelven is, de teljes mértékben, mámorosan élvezni egy irodalmi alkotást más nyelven, azt soha nem tanult meg, s már tudta, bárhová költözne, bármilyen nyelven olvasna, az irodalom, még a legpuritánabb próza is, csak azon a nyelven fog számára gyönyört okozni, amit úgy hívnak: anyanyelv. Gyűlölte magát ezért a defektért, és irigykedve gondolt a nagyapjára, aki öt élő nyelven beszélt folyékonyan, ha leszámítjuk az akkoriban kötelező latint és némi ógörögöt, és noha sohasem találkozott vele, ugyanis az öreg még születése előtt meghalt, bizonyos volt benne, hogy nemcsak értette, hanem csordultig ki is élvezte annak a sok könyvnek a nyelvi szépségét, amelynek csak egy töredéke került Újvidékre, valószínűleg a költözködés folyamán hátrahagyta, eldobta vagy elégette legtöbbjüket, mint az a náluk elhunyt félnémet, arisztokrata származású rokonuk az összes fényképét, mondván, ne forgassák őket idegen, illetéktelen kezek.

Mellesleg a soknyelvűség – az angolt kivéve, amely akkoriban még nem volt menő – a szegényparasztság kivételével szinte mindenkire jellemző volt a nem is olyan távoli múltban, neki – osztotva ebben az egész generációjával – már csak néhány mondat, dalocska, szójáték, vicc jutott az egészből, vagy még annyi sem. Ennek ellenére érezte, a vákuumhaza ellen csak úgy tud tiltakozni, ha az anyanyelve mellett fölállalja összes etnikai emlékfosztlányát, amit, mire érdekelni kezdték, családtagjai közül már nem volt, aki átadja neki.

A tükörbe nézett. A magyar anyanyelv, a szerb környezetnyelv, szlovák-horvát arca, svábosan tejfehér bőre mellé fekete szemet, haját kapott, hála a román örökségnek és még ki tudja, kiknek, akikről nem tudott. Úgy érezte, ezek az agymosott, letagadott, szándékosan egyen-nagyvárosivá szűrült emberek közt lehet, hogy ő az egyetlen, akiben még élnek a pogány,

ismeretlen nyelvű ráolvasások, a kibogozhatatlan, cikornyás betűk, és már tudta: immunis ezzel az esővel szemben, hisz legyőzhetetlen boszorkányvér csörgedezik benne. Magára kapta Mura gyártmányú esőköpenyét, és hajadonfőtt elsétált a razzia áldozatairól elnevezett Duna-parti sétányra. Megállt a péterváradi híd lábánál, és hosszan elnézte a túlparton sötéten, nedvesen csillogó várat, melyről tudta, hogy az egyetlen Duna-parti várerődítmény. Azt is tudta, az osztrák vár helyén valaha középkori kolostor állt, majd valószínűleg egy török település házai sorakoztak, talán szúfik is akadtak köztük, előttük pedig kelták lakták, azok előtt pedig, bárkik is voltak, nyomtalanul eltűntek az Idő forгатagában. Sajnálta, hogy csak a lineáris idő tákolmányát ismerheti. Ma a péterváradi óváros sikátoraiban, de még a vár kazamatáiban is, ha leszámítjuk a kisuvickolt főutcat és a turistacsalogatónak szánt várrészt, a legkülönbélebb etnikumú, de mindenképpen nincstelen, kétségbeesett, zömmel hajléktalan emberroncok húzódtak meg, akikre még ránézni is fáj.

„És mondjuk ötven év múlva?” – merengett Ervin-242 az esőben. „Kínaiak? Arabok? Romák? Albánok? Vietnamiak? Fekete-afrikaiak? És utánuk? Majd ismét utánuk?” Aztán, ahogy az eső végigcsorgott az arcán, a haján, tudta, teljesen mindegy. Hiába, nem tudja átlépni a nem-lineáris téridő küszöbét, s beférkőzni a párhuzamos, lehetséges, megtörtént, soha meg nem történt, megtörténhetett, vagy soha meg nem történhetett valóságokba. Tudta, már soha nem láthatja a valamikori szarajevói zsidó negyedet, a bánáti francia falvakat, azt a ma már nem létező német dialektust, amelyen nagyapja énekelte a helyi, sikamlós kuplékat, amikor – már amennyire tudta, nagyon, de nagyon ritkán, de néha azért mégis – boldog volt, gróf Marczibányi kamanci kastélykertjének misztikus, egzotikus vagy bizarr szobrai, az újvidéki örmény templomot, a korai középkor bagdadi könyvtárát, mely gazdagabb volt, mint a párizsi, a föníciai, szíriai kereskedőnegyedek forгатagát, a legendákba veszett alexandriai könyvtárát, Perszeopoliszt, Heliopoliszt, Núbiát, Puntot, a prekolumbián Amerika életét, az aboridzsinek által Dreamtime-nak nevezett varázsvilágot, Averroest, Swedenborgot, Einsteint, Platónt, Leonardót, Hölderlint, a Brontë nővéreket, Sylvia Plathot, mindent-mindent. Noha bizonyos volt benne, semmi sem lehetetlen, hisz az emberek ősi vágyai nem mások, mint visszfényei a hajdani aranykornak, de számára már késő, késő...

A Duna-parton állva valami megmagyarázhatatlan iszonyat töltötte el. Vonzotta a víz. Egy fura, bronz- és olajszagú, visszafelé beszélő és lépkedő, szinte túlviláginak tűnő ős-öreg cseh csodabogár mester (akinek még az óramutatók is visszafelé forogtak) által kreált gyönggyel töltött exkluzív, kis-szíriás browningot a halántékához szorította, noha jobban

szerette volna, ha őt is inkább valaki belelővi a Dunába, de tisztában volt vele, bárki fényes nappal is kibelezheti, ha másért nem, a mobiltelefonjáért, vagy akár a lábbelijéért, de ezt a szívességet senki sem teszi meg neki l'art pour l'art baráti alapon, aki értené azt, ami megfogalmazhatatlan, legfeljebb tömény gyűlöletből, ami tökéletesen értelmetlenné tenné az egészet. Most is úgy érezte, mint gyerekkora óta gyakran, ő maga a ronggyá olvasott helsingőri királyfi, és beúszott az a makacsul visszatérő álma, melytől mindig csuromvizesen riadt fel, gyakran az éjszaka közepén: áttetsző testű, fekete rövidnadrágos zsidó kisfiú Anna Frank búvóhelyén, akit a Gestapo üldöz, az egész világ Gestapo, megpróbál elbújni egy nagy, kifosztott kincsesládában, de tudja, hogy hiába. De már ennek az álomnak sem tulajdonított semmiféle jelentőséget, hisz inkább egy kiüresedett csigahéj volt már csak, talán egy preraffaelita festmény fővenyén, szeretett így játszani, tudta, a gondolatai az egyetlenek, amelyeket senki sem vehet el tőle, önmagához már huzamosabb ideje semmi köze sem volt, nemhogy a mához, ami már régóta mindennél fiktívebbnek bizonyult, vákuum, fekete lyuk, az emberek az utcákon fennhangon saját magukkal beszélnek, vagy párhuzamosan hisznek egymást teljesen kizáró dolgokban, Koyaanisquatsi, napi Két Perc Gyűlölet, Kétértelmmel...

„A jó öreg Orwell bácsi” – mosolyodott el Ervin-242. Az embereknek, a médiáknak már rég nem hitt, de a könyveknek – internet ide vagy oda – azoknak igen. Nagyon szerette Ciorant, Coetzee-t, Elfriede Jelineket és Sartre Undorával is mélységesen egyetértett, abban azonban az emberek többségétől eltérően bizonyos volt, hogy Kavafisznak lehet, hogy az Ithaka a legszebb verse, de a Barbárokra várva az egyetlen, ami, ha ciklikusan is, de makacs szívóssággal, konokul újra és újra fölbukkan az idők végeztéig.

Csakhogy a barbárok már rég itt voltak, még bennünk, önmagunkban is.

„Persze azért Borges Homokkönyvét se feledjük, igen megszívlelendő.”

Széttárta karjait az esőben, noha tudta, szereposztáskor legfeljebb Káin vagy Júdás szerepét kaphatja meg, Jézusét soha. Sütötte homlokát a szégyenbélyeg, tudta, soha nem szabadulhat tőle, a génjeibe van kódolva a kitzasítottság, mélyebben, mint ükanyja csembalója valahol a Temes alján, mely örök, visszahozhatatlan harmóniákról álmodva, némaságba süppedten, tetszhalottként szunnyad, ahová nem ér el a felszín zaja, s ahol nincs más, csak a csend és nyugalom.

Egészen a partig caplatott, már nem is boszorkány-, hanem sárkányszívvel. Hirtelen beugrott egy régi, gondosan száműzött emléke arról, amikor véletlenül megnyitott egy dimenzióajtót, és egy sárkány odaadta

neki a fél szívét, hogy szeresse, még ha, mint mondta, biztos benne, el fogja feledni, hisz félig ember marad, nem bízhat benne, de azért mégis...

A mellkasa füstölögni kezdett, égett, mint a régi, kiselejtezett gumiabroncsok a szeméttelen. Ervin-242 nem tudta, üvöltön-e a fájdalomtól, vagy legyen inkább boldog.

Csilla-O. mászott ki a sötét hullámokból. Pikkelyek borították, vörös haja hosszú, kacsaringós folyondár. Olyan volt, mint egy valkűr, de a szeme kékebb volt, mint bármikor. Egy csokor fekete tulipánt nyújtott át Ervin-242-nek.

– Tudom, hogy különösen szeretsz nőktől virágot kapni. Azt is tudom, mit akarsz. Én hívtalak ide a gondolataimmal. Most már jobban ismerlek, mint bárki. Persze, ehhez alakot kellett váltanom. Tudom, mit akarsz.

– Mit?

– A pecsétek feltörtetek. Ez az eső csak az első csapás. Könnyek, érted? De lenn a szavak nem számítanak. A Duna szent folyó, senki sem mocskolhatja be a szellemét, akkor is volt, mikor még emberek sem léteztek, és akkor is változatlanul folyni fog, amikor már nem lesznek. Tudod, hányféle lény cikázik, surrog, bujkál a mélyén? Persze a bűvárok sosem fogják Őket, a megnevezhetetleneket észrevenni. Ehhez át kellene venni a rezgéseiket, a szubsztanciájukat. Akarod?

Ervin-242 füstölgő, maró szagú mellkasából a forróság egyre feljebb kúszott. A fiú csak álldogált az esőben.

– Nem érted, hogy ránk már senkinek sincs szüksége? Ezek ott benn – Csilla-O. a környező lakóépületekre mutatott – megpróbálják maguktól elhessegetni ezt a gondolatot. Te már nem. Tudom. Akarod?

Ervin-242 fulladozva rávágta.

– Akarom.

– Akkor ölelj át – mondta Csilla-O.

Ervin-242 elpirult, mint egy kiskamasz.

– Akkor ölelj át inkább te. Tudod, hogy úgy jobban szeretem.

A vörös hajkoronás pikkelyes testű magához vonta a Mura fashion-kabátost. Spirálmozgással csókolóztak, pörögtek egy darabig a levegőben – Ervin-242 érezte, ez szakrális, lét-transzformációs csók, a végtelen, változó formák ígérétevel – majd alázuhantak az örvényszerű masszába, melyről Ervin-242 már tudta, nem víz, hanem csodálatos, lehetőleg rezgés-szubsztancia. Aztán már csak az eső borzolta a folyó sima felületét.

*

Miron-Nexus-6 terepszínű katonaruhában. Egynapos kiképzés után teljes felszereléssel az arcvonalak mögé parancsolták. Semmi jogi alapja nem volt a dolognak, Miron-Nexus-6 még időben gondoskodott róla, hogy mindenképp felmentsék a kötelező sorkatonai szolgálat alól, a beidézésre is melírozott hajjal, miniszoknyában ment el, hátha simán hazazavarják a picsába, noha tudta, akár főbe is lőhetik a helyszínen, de katona, az semmiképp sem akart lenni. Ennek ellenére mégis az lett, arcvonalak mögötti diverzáns, csak már nem voltak arcvonalak, lángokban állt az egész város, aki még élt és mozgott, még ha nem is volt hívő, összevissza imádkozott, hogy lehetőleg gyorsan végezzen vele valaki, bárki, ez is jobb a lassú, fájdalmas haldoklásnál... Ekkor már senki semmire sem gondolt, tudták, ez a megérdemelt Armageddon, volt, aki a bevásárlóközpontokat, butikokat, aranyműves boltokat fosztogatta (pénzhez már senki sem nyúlt, semmi értéke nem volt már), volt, aki józanabbul felmérve a dolgokat, a legdrágább éttermekbe betörve tömte magába a kihűlt vagy tartalékoltt ételmiszert, volt, aki hullarészegre itta magát, volt, aki a gyógyszerárak drogjait tömte magába, voltak, akik bezárkóztak a lakásukba, de tömegével akadtak olyanok is, akik akár a nyílt utcán feküdtek össze boldog-boldogtalannal.

„Titanic” – húzta el a száját Miron-Nexus-6, noha ő is lopott cigarettákat szívott, és egyáltalán nem sajnált senkit és semmit, legkevésbé önmagát. Valójában már rég halottként tekintett magára, és ez a szemlélet lehetővé tette, hogy mámorosan kiélvezzen minden pillanatot.

A teljesen lerobbant klisai környék égő háttérében egy pocsolva éles kontúrokkal rajzolta ki az arcát, amit utált, mivel egykor megcsodált hamvas bőréen már megjelentek az első ráncok. Előkapart egy már betekert jointot, maguk a tisztek osztogatták sok más szarral együtt, de most kivételesen mégis rágyújtott. A jellegzetes szag, úgy érezte, befészkelte magát az aurájába, ha egyáltalán van még aurája, amikor egy konténerből valami rőfögésféle ütötte meg a fülét. Tudta, ez nem a fütől van, így odasompolygott, és megrázta a konténert. A rőfögés nyerítésszerű sírásba csapott át. Kotorászni kezdett a szemét között, már nem bánta, hogy könyékig bűdös és mocskos lesz, úgyis az volt már. Sokára egy kartondobozt halászott elő, melyből a hang eredt. Óvatosan kibontotta. Rongyokba bugyolált, mutáns csecsemő didergett a doboz alján, szarvai voltak és farkincája, bőre – vedlés előtti állapotában – éppen foszladozott, szeme mint a macskáé, de élt és sírt.

Miron-Nexus-6 hirtelen belekiáltott az égő romokba.

– Atyaúristen, apa lettem!

Végtelen gyöngédséggel magához ölelte és rámosolygott.

„Megmentelek – mormolta magában. – Kiviszlek ebből a tébolydából.”

A DTD-csatorna előtt állt, egyik karjában az újszülöttemmel, a másikban egy géppisztollyal. Nem tudta, hova vihetné, akad-e még valahol olyan hely, ahová egyáltalán lehet, de mindenképpen úgy döntött, elviszi.

– Élni fogsz – suttogta ruszinul. – Te élni fogsz.

Megindult a Klisát határoló csatornán, és már egyáltalán nem csodálkozott azon, hogy a vízen jár. Izzadságszagú zubbonyához szorította a kis furcsaságot, ami élt. Úgy érezte, majd leszakad a másik karja a dögnehez Uzitól. Csak lépdelt a vízfelületen összeszorított fogakkal, amikor észrevette, valami végigfolyik a lábszárán, bele a bakancsaiba.

„Összehugyoztam magam – nyugtázta. – Mindegy, akkor is kiviszlek. Valahol majd csak akad egy hely. – Hirtelen elborult az arca. – Legalább neked.”

*

Oli-W-Ära-Z-14 napszemüveg mögé rejtett tekintettel, fekete Chanel-kreációban cigarettázott a leégett Putnik hotel épülete előtt. Miközben az Eve cigaretta füstjébe és Yves-Saint-Laurent illatába burkoltan érezte, nyirkos a combtöve, valami furcsa, szomorú boldogság töltötte el, hogy ő az utolsó és egyetlen élőlény a városban, amelyet már minden élő és holt lakója elhagyott, még a kísértetek is.

Állkapcsa a hullámokban rátörő szorongástól összeszorult, izmai megfeszültek, de már ő sem tulajdonított semmiféle jelentőséget az égvilágon semminek, nemhogy egy ilyen apróságnak.

A néptelen, zajtalan városhoz már semmi sem fűzte, mint ahogy már semmi máshoz sem, de azért úgy érezte, egy szikrányi méltóság még megilleti.

Oli-W-Ära-Z-14 a Szabadság téren, ahol már galambszar sem volt, nemhogy galambok. A szobor, amelyről sosem jegyezte meg, kit ábrázol, eltűnt a talapzatról, mint ahogy a név is. Az utcanévtáblák, amelyek elnevezéseit már oly sokszor cserélték, piszkosfehér üres téglalapként vicso-rogtak a semmibe. Oli-W-Ära-Z-14 már volt olyan koros, hogy tudta, a hősöknek, az utcaneveknek, az embereknek, nemzeteknek, vallásoknak éppúgy megvan a maguk szavatossági ideje, mint egy mosópornak. Neki is. Eszébe jutott az anyja, akinek a nyelvét, a barátai kedvéért, törve ugyan, de beszélte, de a nagypapja nyelvéből már egy kukkot sem értett. Ma már beszélhetne akárhogy, de minek? Nem kell több szó.

Az elnéptelenedett városon kívül az egyetlen változás, amit észlelt – vajon a saját tudatában-e, vagy objektíven – már lehetetlen volt megállapítani: eltűntek a színek, csak a fekete, a fehér és a szürke különböző árnyalatai maradtak.

„Hm... Én, az utolsó újvidéki... Én lenni? Én vagyok? Én én vagyok? Vagyok? Mindegy.”

Meztelenül az üres szobortalapzatra feküdt, és egy közeli virágüzletből elemelt száraz koszorút helyezett maga elé.

Hófehér hús, embrionális pózban: a légtér olyan, mintha HB ceruzával satírozták volna ki. A nő fájni kezdett a csiszolt grániton, és felkelt. Már nem gyászolta sem magát, sem a várost, sem a hozzátartozóit, semmit. Dideregve megállt az utoljára a görög fővárosról elnevezett cukrászda/kávéház/étterem előtt, amelyet adolezscens korában még Zágráb Expressnek hívtak (ott voltak a legjobbak az oroszsalátás és a tonhalas szendvicsek), előtte pedig, felváltva, többféleképpen is. Az egyetlen, amiben bizonyos volt, hogy most már sehogy sem fogják nevezni, rég lekopott minden felirat, mint a temetőben egykor látott legrégebb sírokról a nevek, dátumok. Azt is tudta, a város tömve van vadonatúj és valamivel régebbi tömegsírokkal, akárcsak eltüntetett – felszántott és/vagy beépített – temetővel, de az ilyesmikről jobb nem tudni, jobb nem belegondolni...

Ismét megfeszültek az arcizmai: most már mindegy. Ha egy gyerekkori barátja által rátukmált drámába képzelte volna magát, kopaszra borotváltan csak mosta volna az utcákat, meszelt volna, hogy szép fehér legyen a mi Andorránk, az utcák azonban tökéletesen némák voltak, senkinek sem ordíthatta a pofájába, hogy ő Barblin, a zsidó szajha, mindig, minden korszakban, rendszerben, hisz a város teljesen néptelenné vált, a káromkodások pedig üszökké és párává.

„Azt hiszem, jó, hogy elolvastam azt a sok rám szózott könyvet. Úgyis hamarosan elszivatagosodik ez az egész, ahol már az úkapám is felnőtt, de a gondolataim, az érzéseim energia-nyalábokként fognak körözni a homokdűnék közt. Mi ez, ha nem az öröklét? Mit akarhatok még?”

Gondosan kiigazította a sminkjét egy véletlenül épen maradt, tükröző üvegfelületen. Felöltözött, és úgy lépkedett ismét a túsarkúiban, mint tizenéves korában, mikor arra várt, aki végül sosem jött el, csak egy halom összemosódó arc, kéz, nemi szerv, tapintás, illat és bűz, mosoly és ütés emléke maradt a nyomukban.

Belépett a kávézórészlegbe, ahol még a hamutálcák is üresek voltak, mikor az egyik füstüveg asztalon megpillantott két teli teáscsészét és egy apró tálban valami csontszáraz süteményhalmot.

„Tee for two” – cikázott át az agyán, leült, és az egyik csészét addig mozgatta a tekintetével, míg csak az asztal sarkáig nem vándorolt, majd lezuhant, és csörömpölve összetört. Aztán csak maga elé bámult, amikor váratlanul megszapta a másik csészéből előtörő illat.

„Képtelenség – gondolta Oli-W-Ära-Z-14 – az a tea már rég tönkrement.” Ekkor hirtelen rádöbbsent: hársfatea gőzölög előtte, a tálban pedig friss Madelaine-sütemények kínálják magukat. Nem értette, mi ez: honnan tudhatja, teát csak akkor ivott, ha beteg volt, Madelaine-süteményt pedig még sosem látott. Ezenkívül matematikus volt, és Proust első két könyvét is csak szolidaritásból olvasta el, ugyanaz a régi barátja tukmálta rá, aki olyan mimózálek volt, hogy képes volt még a moziban is sírni, és akinek olyan áttetsző, érzékeny bőre volt, mint egy fiúismerősének sem, de a maga módján szerette, egyedül az nem ment a fejébe, hogyhogya nem varázsolják el a számok, mint őt, hisz ha valahol, akkor a matematikában – legalábbis egy bizonyos pontig – mindig rend van, minden logikus, ahogy annak idején a közös sakkozásokról is azért mondott le, mert a fiú minden játszmát elveszített, és ilyenkor törvényszerűen a fürdőszobába rohant, bezárkózott, és csak zokogott, de a barátság azért megmaradt, felnőttkorban is, nem voltak egymás előtt titkaik, ő pedig mindig végigragta magát a kölcsönkapott könyvein, mert tudta, a túlérzékeny fiú a barátja, az egyetlen, akit a gyerekkorból átmentett.

„Ez tehát a szintézis. A sokdimenziós irodalmi téridő” – mosolyodott el, ki tudja mióta, először.

Gondosan az ujjai közé csípett egy süteményt, belemártotta a teába, és elmajszolta. Aztán csak ült, ült, és cigarettázott. Már rájött, hogy várandós, a teáscsésze pedig a Grál, itt, egy néptelen város kávézójának poros, füstüveg asztalán.

„Pedig nem is kerestem.”

Kilépett a behasadt ajtón. Érezte, hogy már duzzadnak a mellei és émelyeg.

Tovább lépkedett a romos városközpontban. A ruha alatt is érezte, hogy bőrén elektromos áramkörök cikáznak gyors, folyamatos egymásutánban, mint az atommag körül az elektronok pályái, amiről valahogy a petesejt körül forgó, újra és újra behatoló ondósejtek jutottak eszébe, noha jól tudta, rendes körülmények között ez nonszensz vízió. Egy műanyag griffmadár a vállára ereszkedett, belevájta körmeit a húsába, és a fülébe súgta:

„Igen.”